

REPUBLIKA HRVATSKA

Ministarstvo obitelji, branitelja i međugeneracijske solidarnosti

Nacrt prijedloga zakona
broj: _____

**NACRT PRIJEDLOGA
ZAKONA O VOLONTERSTVU**

PRIJEDLOG ZAKONA O VOLONTERSTVU

I. USTAVNA OSNOVA ZA DONOŠENJE ZAKONA

Ustavna osnova za donošenje ovog Zakona sadržana je u odredbi članka 2. stavka 4. Ustava Republike Hrvatske.

II. OCJENA STANJA I OSNOVNA PITANJA KOJA SE TREBAJU UREDITI ZAKONOM TE POSLJEDICE KOJE ĆE DONOŠENJEM ZAKONA PROISTEĆI

Volonterstvo je postojalo u samim počecima organiziranja društvenih zajednica i postoji kao aktivnost koja se provodi za opće dobro te koja oživljava najplemenitija stremjenja čovječanstva kao što su zauzimanje za mir, slobodu, mogućnost izbora, sigurnost i pravičnost za sve ljude.

Osnovne sastavnice definicije volonterstva su: dobrovoljnost, obavljanje aktivnosti ili pružanje usluga bez naknade i obavljanje aktivnosti ili pružanje usluga za opće dobro. Volonter i/ili volonterka i volontiranje imaju bitnu ulogu u društvu. Volontiranjem građanke i građani pomažu bližnjima i zajednici u kojoj žive, a u isto vrijeme razvijaju vlastitu osobnost pridonoseći općoj dobrobiti.

U zemljama u kojima je tradicija volontiranja visoka, kao što je Ujedinjeno Kraljevstvo ili Njemačka, volonteri su zakonski zaštićeni. Njemačka je zakon kojim se promovira dobrovoljni društveni rad donijela još 1964. Tijekom posljednjih godina brojne države prepoznale su važnost pravnog reguliranja volonterstva (Španjolska 1996, Portugal 1998, Brazil 1998, Francuska 2001, Italija 1991, SAD 1997 i 2001, a nakon toga i Poljska, Češka, Mađarska, Slovenija, Latvija, Litva i dr.) te su odlučile regulirati pitanje volontiranja kroz nacionalna zakonodavstva i međunarodne sporazume i akte.

Definicija pojma volontiranja u zemljama EU kreće se od „aktivnosti koja zahtijeva korištenje vremena bez naknade“ preko „osobne spontane aktivnosti“ do „dobrovoljnog rada“. Slijedom te definicije različito se propisuje pravni položaj volontera.

Zajednička odrednica zemljama koje su donijele zakone o volonterstvu je propisivanje slijedećih prava:

- promicanje volonterstva kao aktivnosti od općeg društvenog značaja,
- omogućavanje dugotrajnog i transnacionalnog volontiranja mladih,
- osiguranje naknade troškova koji nastaju volontiranjem,
- omogućavanje osiguranja od ozljede,
- definiranje prava i donošenje etičkog kodeksa volontera.

Preporukom Vijeća Europe No. R (94) 4 preporuča se državama da definiraju volontiranje na nacionalnoj razini, naglašavajući njegove obrazovne aspekte i značaj za društvo. Preporukom Vijeća Europe 1496 (2001) „*Poboljšanje položaja i uloge volontera u društvu*“ prepoznaje se uloga i vrijednost volonterstva, traži se prepoznavanje i ukidanje svih prepreka koje mogu spriječiti osobu u volenterskim aktivnostima te usvajanje i promicanje političkih i zakonodavnih rješenja koja će poticati volontiranje. Vijeće Europe donosi još niz dokumenta kao što je *Europska konvencija o promicanju transnacionalne i dugotrajne volenterske službe mladih* (ETS br. 175) kojom se dodatno promiče transnacionalno volontiranje mladih od 18. do 25. godine života. UN je godinu 2001. proglasio Međunarodnom godinom volontera (Dokument 8917), a datum 05. prosinac je proglašen Međunarodnim danom volontera te su pokrenute razne inicijative za promicanje volonterstva. Rezolucija Opće skupštine UN-a 56/38 (2002) preporuča državama stvaranje „poticajnih fiskalnih, zakonskih i drugih okvira, uključujući one koje se odnose na organizacije koje se bave volontiranjem“ kroz uvođenje poticajnog zakonodavstva, poreznih olakšica i subvencija te olakšavanje stvaranja partnerskih odnosa oko volontiranja u civilnom društvu.

U Republici Hrvatskoj se volontiranje javljalo u različitim oblicima, od tradicionalnih običaja uzajamne pomoći do organiziranog djelovanja zajednice u kriznim razdobljima. Organizirana pomoć provodila se kroz djelovanje humanitarnih i dobrotvornih udruženja koja su se organizirala u sklopu vjerskih zajednica, političkih stranaka ili od strane samih građana na temelju postojećih potreba u društvu. Uz humanitarna udruženja, kao što su Hrvatski Crveni križ i Hrvatski Caritas, organizirala su se i udruženja radnika i omladine, izviđači, dobrovoljna vatrogasna društva te radne akcije kao način doprinosa rješavanju aktualnih problema u društvu. Samostalnošću Republike Hrvatske razvija se volontiranje vezano uz organizacije i inicijative civilnog društva. Prvo se razvija volontiranje vezano uz humanitaran rad i pomoć stradalnicima Domovinskog rata, a kasnije se razvijaju i druge aktivnosti s ciljem zadovoljavanja različitih potreba i interesa građanki i građana.

Različite institucije i organizacije na nacionalnoj i regionalnoj razini pokrenule su inicijative i aktivnosti usmjerene na razvoj volonterstva u Hrvatskoj. Održane su dvije nacionalne konferencije o volonterstvu (Cavtat, 2004. i Trogir, 2005.), a u Cavtatu je 2004. održana i europska volonterska konferencija. Doprinos razvoju volonterstva daju od kraja devedesetih volonterski centri u četiri najveća grada (Zagreb, Split, Rijeka i Osijek) te druge civilne inicijative, udruge i projekti, kao što je organiziranje dana volontera u Splitu koji su u 2006. održani po 9. put. U posljednjih šesnaest godina, u Hrvatskoj su provedena četiri veća istraživačka projekta vezana uz volontiranje. Rezultati istraživanja pokazuju da su stavovi prema volontiranju načelno pozitivni, ali ispitanice i ispitanici rijetko stvarno i volontiraju. Prema navedenim istraživanjima udio ispitanica i ispitanika koji volontiraju kreće se između 5% i 10%. Rezultati ukazuju na to da su određene društvene skupine (žene, mladi i obrazovanije osobe te osobe koje su nešto zadovoljnije vlastitim životnim standardom od prosjeka) spremnije na uključivanje u društveno korisne aktivnosti. Sažeti rezultati svih spomenutih istraživanja upućuju na zaključak da se volontiranje samo deklarativno i u nedovoljnoj mjeri prepoznaje kao aktivnost od općeg dobra te da su građanke i građani rijetko uključeni u organizirane oblike volontiranja. Međutim, ne postoje potpuno pouzdani pokazatelji na osnovi kojih bi se procijenio trenutni broj i struktura volontera u Republici Hrvatskoj, iako postoje različiti pokazatelji da brojne organizacije civilnog društva svoj razvoj zahvaljuju upravo volonterkama i volonterima. Ako se pretpostavi da je volontiranje vezano uz organizacije civilnog društva onda podaci o broju i djelovanju tih organizacija donekle pokazuju stupanj razvijenosti volonterstva u Republici Hrvatskoj. Stupanjem na snagu Zakona o udrugama od 11. listopada 2001. uređuje se osnivanje, registracija, pravni položaj i prestanak postojanja udruga sa svojstvom pravne osobe. Prema podacima iz Središnjeg državnog ureda za upravu o udrugama registriranim na području Republike Hrvatske, dana 27. rujna 2006. u Republici Hrvatskoj je registrirano 30 392 udruge i 124 strane udruge. Najveći broj organizacija civilnog društva u Hrvatskoj registriran je na području športa i rekreacije, a ne postoje podaci o tome koliki broj udruga obavlja aktivnosti od općeg dobra, budući da nije jasno zakonski definirano niti koje su aktivnosti od općeg dobra. Nije moguće utvrditi koliki broj udruga je trenutno aktivan niti koliko one u svoj rad uključuju volontere, ali upravo je nedostatak točnih podataka o volonterstvu jedan od pokazatelja da se ovoj dobrovoljnoj aktivnosti, kojom se značajno može pridonijeti dobrobiti osobe i zajednice, ne posvećuje dovoljna pažnja.

Iz prikaza provedenih istraživanja i podataka o volonterstvu u Republici Hrvatskoj nameće se zaključak da je potrebno posvetiti veću pozornost otklanjanju postojećih zapreka i stvaranju društvenog okruženja poticajnog za volontiranje. Pri tom je zakonodavni okvir važan, ali nikako ne i jedini dio šireg društvenog konteksta koji određuje razvijanje volonterstva pojedine države.

Da bi se osiguralo društveno okružje povoljno za razvoj volonterstva te spriječile moguće zlouporabe potrebno je pravno urediti položaj svih pravnih i fizičkih osoba uključenih u volontiranje. U Hrvatskoj, međutim, ne postoji jasan pravni okvir koji bi uredio volontiranje. Pojedine volonterske aktivnosti su djelomično uređene nizom odvojenih Zakona. Status dobrovoljnih vatrogasaca je uređen Zakonom o vatrogastvu. Status organizacija osnovanih s ciljem prikupljanja i raspodjele humanitarne pomoći reguliran je Zakonom o humanitarnoj pomoći. Poseban status Hrvatskog Crvenog križa uređen je Zakonom o Hrvatskom Crvenom križu. Brojna pitanja su ostala neriješena pa se može reći da postojeći pravni okvir ne djeluje poticajno za volontiranje.

Inicijativom Ureda za udruge Vlade RH osnovan je Nacionalni odbor za razvoj volonterstva (sastavljen od 23 predstavnika/ice javnog, poslovnog i neprofitnog sektora) kao radno tijelo Savjeta za razvoj civilnog društva. Nacionalni odbor za razvoj volonterstva je pripremao prijedlog Zakona o

volonterstvu, kojeg je tijekom 2004. preuzelo Ministarstvo obitelji, branitelja i međugeneracijske solidarnosti kao nositelj izrade tog Zakona.

U Republici Hrvatskoj potrebno je izvršiti društvenu verifikaciju volonterstva i regulirati pitanje volontiranja u skladu s načelima i propisima EU jer i dalje postoji značajan jaz između stanja u praksi (gdje volontiranje postoji) i normativnog stanja (volontiranje se pravno ne uređuje, nego ga se u praksi tolerira).

Dosadašnji propisi Republike Hrvatske, uglavnom s područja radnog prava, omogućavaju neplaćeno stručno osposobljavanje koje se u Zakonu o radu naziva volonterskim radom.

Pri stvaranju ovog Zakona bilo je potrebno razgraničiti volontiranje, u smislu ovog Zakona od tzv. volonterskog rada predviđenog člankom 37. Zakona o radu.

Prilikom pravnog uređenja volontiranja javljaju se dva temeljna pitanja: a) opseg (obuhvat) regulative i b) uravnoteženje potrebe za poticanjem volontiranja te potrebe zaštite radnika i osoba koje traže zaposlenje.

Kod zakonskog uređenja volontiranja nije nužno, niti preporučljivo, urediti sve moguće oblike volontiranja te svaka regulacija volontiranja treba uzeti u obzir veliku različitost mogućih oblika volontiranja. Posebno treba voditi računa o tome da reguliranje jednog ili nekoliko oblika volontiranja nikada ne smije zabraniti niti otežati ostale oblike volontiranja. Volontiranje može imati dva osnovna oblika: a) formalno (organizirano) sudjelovanje u projektima koje zahtijeva posebnu zakonsku regulaciju i b) neformalno volontiranje izolirane i sporadične prirode (npr. pomaganje susjedu). Ovaj Zakon uređuje samo organizirano ili formalno volontiranje temeljem ugovora o volontiranju. Nadalje, ovaj Zakon uređuje samo dvostrano volontiranje – volontiranje temeljem ugovora gdje se jedna strana (volonter i/ili volonterka) obvezuje volontirati za drugu stranu (organizator volontiranja). Pored dvostranog postoji i jednostrano (izvan ugovorno) volontiranje koje postoji kada korisnik i/ili korisnica volonterskih usluga nisu svjesni istih. U pravnom prometu javljaju se razni oblici neformalnog ili jednostranog volontiranja koji se podvode pod odredbe Zakona o obveznim odnosima. Jedna od najosjetljivijih dilema pravnog uređenja volontiranja je ravnoteža između potrebe zaštite prava radnika i osoba koje traže zaposlenje te potrebe poticanja volontiranja. Ovaj Zakon to pitanje rješava tako da kao potencijalne organizatore volontiranja isključuje fizičke osobe i profitne pravne osobe (trgovačka društva, zadruge i sl.). Mogućnost da organizator volontiranja bude državno tijelo i/ili jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave uključena je u ovaj Zakon zbog toga što pojedina državna i lokalna tijela mogu omogućiti volontiranje prije svega građankama i građanima koji žele upoznati način djelovanja državnih i lokalnih institucija ili im pridonijeti vlastitim sudjelovanjem, što je uobičajena praksa u svijetu. Također je ovim Zakonom dozvoljeno da organizatori volontiranja budu javne ustanove. Ostale pravne osobe ne mogu biti organizatori volontiranja. Razlog tome jest zaštita od zlouporabe odredbi Zakona o radu. Veća je vjerojatnost da će te propise zlouporabiti pravne osobe čiji je glavni cilj stjecanje dobiti. Iako to nije pravilo u svakom pojedinom slučaju, u stvaranju ravnoteže između interesa za omogućavanje i poticanje volontiranja i prevencije zlouporabe radno-pravnih propisa, te uzimajući u obzir sadašnje pravno i društveno okruženje u Hrvatskoj, predlagatelj Zakona opredijelio se za opisano rješenje. Treba istaknuti da to ne znači da je volontiranje u profitnom sektoru zabranjeno. Riječ je samo o tome da se takvi oblici volontiranja ne uređuju ovim Zakonom.

Važno pitanje koje se regulira ovim Zakonom je i volontiranje osoba mlađih od 18. godina života. Maloljetnim osobama je potrebno pružiti priliku za aktivno sudjelovanje u društvenim procesima te rast i razvoj vlastite osobnosti i socijalizaciju kroz pružanje prilika za osobni doprinos i humanitarno djelovanje, ali ih je pritom važno zaštititi od iskorištavanja.

Vežano uz pitanje stranih volontera ovim Zakonom je zauzeto stajalište kako je potrebno promicati volontiranje državljana Republike Hrvatske izvan granica Republike Hrvatske i volontiranje stranih volontera u Republici Hrvatskoj zbog pozitivnih učinaka koje ono ima, kako na volontera tako i na lokalnu zajednicu u kojoj osoba volontira. Međunarodnim volontiranjem se potiče upoznavanje drugih kultura, međusobno razumijevanje i uvažavanje različitosti što je u skladu s tendencijama zakonodavstva Europske unije. Strani volonteri nisu do donošenja ovog Zakona mogli dobiti dozvolu privremenog boravka iz osnove volontiranja, dakle nisu mogli boraviti u Republici Hrvatskoj u svrhu volontiranja duže od tri mjeseca. Ovaj Zakon im omogućava boravak u svrhu volontiranja sukladno Europskoj konvenciji o promicanju transnacionalne i dugotrajne volonterske službe mladih. Navedenu Konvenciju Republika Hrvatska još nije ratificirala, ali Ministarstvo obitelji, branitelja i međugeneracijske solidarnosti sukladno Operativnom planu djelovanja za 2006.

- 2007. godinu Nacionalnog programa djelovanja za mlade predviđa pokretanje postupka potpisivanja i ratifikacije Konvencije do 2007.

Pitanje odgovornosti za eventualnu štetu učinjenu korisniku volontiranja i/ili trećim osobama koja nastane tijekom volontiranja postaje sve aktualnije obzirom na rast volonterskog angažmana te činjenicu da dobra volja nužno ne znači i stručnost, odnosno da određene poslove treba kvalitetno obavljati bez obzira obavljaju li se oni za plaću ili na volonterskoj osnovi. Također je potrebno urediti druga bitna pitanja vezana uz volontere i volontiranje, kao što su: ugovorni odnosi (iz kojih proistječu prava i obveze) između volontera i/ili volonterke i organizatora volontiranja, naknadu troškova, način donošenja etičkog kodeksa volontera i slično.

Zakonom o volonterstvu su definirani pojmovi: "volontiranja", "volontera", "organizatora volontiranja", "korisnika volontiranja" i slično. Razlog uporabe pojma latinskog korijena „volonter“ je što je on već dovoljno ušao u hrvatsku jezičnu praksu, dok su drugi mogući pojmovi kao što je npr. dragovoljac, znatno manje upotrebljavani za označavanje ovim Zakonom reguliranih aktivnosti te u svakodnevnom govoru uglavnom imaju drugačije konotacije.

Donošenjem Zakona o volonterstvu Republika Hrvatska šalje jasnu poruku da je volontiranje ne samo dozvoljeno već i društveno prepoznato kao aktivnost od interesa za Republiku Hrvatsku koja pridonosi općoj dobrobiti te da će Republika Hrvatska poticati volontiranje. Međutim, da bi i u praksi stvarno razvili volontiranje nužno je donijeti provedbene propise kojima će odredbe ovog Zakona stvarno zaživjeti te druge mjere i programe kojima će se pružati stalna podrška razvoju volonterstva.

III. OCJENA I IZVORI POTREBNIH SREDSTAVA ZA PROVOĐENJE ZAKONA

Provođenje odredbi Zakona o volonterstvu financirat će se iz sredstava Državnog proračuna za redovite djelatnosti Ministarstva obitelji, branitelja i međugeneracijske solidarnosti.

Sufinanciranje provedbe ovog Zakona moguće je iz sredstava Ureda za udruge Vlade Republike Hrvatske (osobito u vidu administrativno - tehničke podrške) i Nacionalne zaklade za razvoj civilnog društva.

Procjena financijska sredstva za provođenje ovog Zakona u 2007. godini je 75.000,00 kn.

Troškovi u istom iznosu se očekuju i u narednim godinama.

Očekivani troškovi odnose se na:

- putne i druge troškove za djelovanje Nacionalnog odbora za razvoj volonterstva;
- uredske troškove i druge materijalne rashode potrebne za djelovanje Nacionalnog odbora za razvoj volonterstva i za djelovanje službenica i/ili službenika Ministarstva vezano uz ovaj Zakon.

Ministarstvo će poslove iz ovog Zakona obavljati u okviru postojeće kadrovske i druge ekipiranosti te u tom pogledu neće biti novih troškova izuzev ranije navedenih.

Mogući su dodatni troškovi promicanja volonterstva kroz tiskane materijale i medije te troškovi pokretanja programa za razvoj volonterstva, ali oni nisu vezani uz sam Zakon o volonterstvu već uz moguće daljnje aktivnosti Republike Hrvatske na promociji volonterstva.

Nadalje, sredstva za programe organiziranja i promicanja volonterstva mogu osiguravati i druga tijela (kao što su to Ured Vlade Republike Hrvatske za Udruge ili Nacionalna zaklada za razvoj civilnog društva). Pojedina tijela i ustanove su sredstva za projekte i programe organizacija civilnog društva kojima se organizira i promiče volonterstvo osiguravala i do sada te se preporuča da to i nastave činiti.

IV. PRIJEDLOG ZAKONA O VOLONTERSTVU

1. OPĆE ODREDBE

Članak 1.

Ovim Zakonom uređuju se osnovni pojmovi vezani uz volontiranje, temeljna načela volontiranja, uvjeti volontiranja, prava i dužnosti volontera te organizatora volontiranja, uvjeti sklapanja ugovora o volontiranju, donošenje Etičkog kodeksa volontera, izdavanje potvrde o volontiranju te nadzor nad izvršenjem ovog Zakona.

Članak 2.

Volontiranje se prepoznaje i promiče kao aktivnost od interesa za Republiku Hrvatsku, odnosno aktivnost koja dovodi do poboljšanja kvalitete života, do aktivnog uključivanja osoba u društvena zbivanja te do razvoja humanijeg i ravnopravnijeg demokratskog društva.

Članak 3.

(1) Volontiranjem se, u smislu ovoga Zakona, smatra dobrovoljno ulaganje osobnog vremena, truda, znanja i vještina kojima se obavljaju usluge ili aktivnosti za dobrobit druge osobe ili za opću dobrobit, a obavljaju ih osobe temeljem ugovora o volontiranju sklopljenog na način predviđen ovim Zakonom, bez postojanja uvjeta isplate novčane nagrade ili potraživanja druge imovinske koristi za obavljeno volontiranje, ukoliko ovim Zakonom nije drugačije određeno.

(2) Dugotrajno volontiranje je volontiranje koje volonterka i/ili volonter obavljaju najmanje 20 sati tjedno u vremenskom razdoblju koje traje najmanje 3 mjeseca bez prekida.

Članak 4.

(1) Volontiranjem se, u smislu ovog Zakona, ne smatraju:

- dobrovoljno obavljanje usluga ili aktivnosti koje su u suprotnosti sa Ustavom Republike Hrvatske, drugim propisima Republike Hrvatske te preuzetim međunarodnopravnim obvezama;
- obavljanje usluga ili aktivnosti za koje postoji uvjet isplate ili potraživanja novčane nagrade odnosno druge imovinske koristi, a koje se obavljaju bez zasnivanja radnog odnosa uređenog Zakonom o radu;
- obavljanje poslova koji, s obzirom na narav i vrstu rada te ovlasti poslodavca, imaju obilježja poslova za koje se osniva radni odnos sukladno Zakonu o radu;
- stručno osposobljavanje bez zasnivanja radnog odnosa (volonterski rad) uređeno Zakonom o radu ili drugim propisima;
- usluge ili aktivnosti koje je jedna ugovorna strana obvezna pružiti drugoj ugovornoj strani temeljem ugovora, osim ugovora o volontiranju;
- usluge ili aktivnosti koje je jedna osoba obvezna pružiti drugoj osobi temeljem zakona ili drugih propisa;
- izvršavanje posebnih obveza sukladno sudskim odlukama i presudama,
- obavljanje usluga ili aktivnosti koje su uobičajene u obiteljskim, prijateljskim ili susjedskim odnosima.

(2) Obavljanje usluga ili aktivnosti koje se ovim Zakonom smatraju volontiranjem ne uključuje besplatno i nepovratno davanje imovine, novca ili besplatno davanje na upotrebu instalacija.

(3) Ovaj Zakon ne primjenjuje se na obavljanje usluga ili aktivnosti koje nisu organizirane naravi i koje se ne temelje na ugovoru o volontiranju sklopljenom na način predviđen ovim Zakonom.

(4) Ovaj Zakon ne primjenjuje se na dobrovoljne vatrogasce, dobrovoljne davatelje krvi, ročnike na civilnom služanju vojnog roka te ostale dužnosti ili druge oblike dobrovoljnih aktivnosti regulirane posebnim propisima.

Članak 5.

(1) Volonterka i/ili volonter sukladno odredbama ovog Zakona je osoba starija od 18 godina koja volontira u Republici Hrvatskoj na način predviđen ovim Zakonom i državljanka i/ili državljanin Republike Hrvatske stariji od 18 godina koji volontiraju u inozemstvu sukladno važećim nacionalnim i međunarodnim propisima.

(2) Maloljetna volonterka i/ili volonter je osoba mlađa od 18 godina života koja volontira u Republici Hrvatskoj sukladno odredbama ovoga Zakona.

Članak 6.

(1) Organizator volontiranja je pravna osoba koja organizira volontiranje.

(2) Organizator volontiranja može biti svaka pravna osoba registrirana sukladno Zakonu o udrugama i Zakonu o zakladama i fondacijama.

(3) Organizator volontiranja može biti vjerska zajednica, javna ustanova, turistička zajednica i druga neprofitna pravna osoba koja organizira volontiranje sukladno odredbama ovoga Zakona.

(4) Državna tijela i tijela jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave mogu biti organizatori volontiranja sukladno odredbama ovoga Zakona, drugim zakonskim propisima Republike Hrvatske te preuzetim međunarodnopravnim obvezama.

Članak 7.

Korisnica i/ili korisnik volontiranja je fizička ili pravna osoba koja prima usluge volontera.

2. TEMELJNA NAČELA VOLONTIRANJA

Načelo zabrane diskriminacije volontera i korisnika volontiranja

Članak 8.

(1) Organizator volontiranja dužan je postupati prema volonterima po načelu jednakih mogućnosti za sve osobe bez obzira na: dob, rasu, boju kože, jezik, vjeru, spol, spolnu orijentaciju, rod i rodno izražavanje, političko ili drugo uvjerenje, nacionalno ili socijalno podrijetlo, imovinsko stanje, naobrazbu, društveni položaj, bračno stanje, obiteljske obveze, članstvo ili nečlanstvo u političkoj stranci, udruzi ili sindikatu, tjelesne ili duševne poteškoće ili oboljenja i druge osobne karakteristike ukoliko drugačije ne proizlazi iz prirode volonterske aktivnosti, mogućnosti same volonterke i/ili volontera ili ukoliko nije drugačije uređeno ovim Zakonom.

(2) Organizator volontiranja i volonterka i/ili volonter dužni su postupati prema fizičkim osobama korisnicima volontiranja po načelu jednakih mogućnosti za sve osobe bez obzira na: dob, rasu, boju kože, jezik, vjeru, spol, spolnu orijentaciju, rod i rodno izražavanje, političko ili drugo uvjerenje, nacionalno ili socijalno podrijetlo, imovinsko stanje, naobrazbu, društveni položaj, bračno stanje, obiteljske obveze, članstvo ili nečlanstvo u političkoj stranci, udruzi ili sindikatu, tjelesne ili duševne poteškoće ili oboljenja i druge osobne karakteristike.

Načelo zaštite korisnika volontiranja

Članak 9.

Volontiranje kojim se pružaju usluge djeci, osobama s invaliditetom, osobama potpuno ili djelomice lišenim poslovne sposobnosti te starim i nemoćnim osobama nije dozvoljeno osobama pravomoćno osuđenim za kazneno djelo protiv života i tijela, protiv slobode i prava čovjeka i građanina, protiv spolne slobode i spolnog ćudoređa te protiv braka, obitelji i mladeži.

Načelo zabrane iskorištavanja volontera

Članak 10.

(1) Volontiranje ne smije zamijeniti rad koji obavljaju radnici zaposleni u skladu sa Zakonom o radu kao ni poslove koje obavljaju izvršitelji poslova temeljem ugovora o djelu.

(2) Volonteri se ne smiju iskorištavati u svrhu stjecanja ili povećanja profita.

Načelo zaštite maloljetnih volontera

Članak 11.

- (1) Maloljetni volonteri smiju volontirati isključivo na aktivnostima primjerenim njihovoj dobi, fizičkom, psihičkom i moralnom stupnju razvoja i vještinama koje ne predstavljaju rizik za njihovo zdravlje, razvoj i uspjeh u izvršavanju školskih obveza.
- (2) Volontiranje maloljetnih volontera obavlja se uz obvezni nadzor i podršku organizatora volontiranja, korisnika volontiranja, zakonskih zastupnika maloljetnih volontera i drugih odraslih osoba.
- (3) Organizator volontiranja mora osobitu pažnju posvetiti zaštiti dobrobiti, zdravlja i čudoređa maloljetnih volontera tijekom volontiranja.
- (4) Maloljetnim volonterima nisu dozvoljeni slijedeći oblici volontiranja iz ovog Zakona:
 - volontiranje izvan granica Republike Hrvatske bez pratnje zakonske zastupnice ili zakonskog zastupnika,
 - dugotrajno volontiranje,
 - volontiranje povezano s teškim tjelesnim naporom ili rizicima koji ugrožavaju ili bi mogli ugroziti njihov život, zdravlje, čudoređe, razvoj ili izvršavanje školskih obveza.
- (5) Maloljetni volonteri imaju sva prava iz osnove volontiranja određena ovim Zakonom.

Članak 12.

- (1) Volontirati, u smislu ovog Zakona, ne može osoba mlađa od 15 godina života.
- (2) Maloljetna osoba s navršениh 15 godina života i starija maloljetna osoba može sklopiti ugovor o volontiranju i volontirati samo uz pisanu suglasnost zakonske zastupnice ili zastupnika.
- (3) Iznimno, volontirati može i maloljetna osoba mlađa od 15 godina života, ali samo u svrhu odgoja i obrazovanja u oblicima volontiranja koji doprinose njenom razvoju i socijalizaciji, uz uvjet da je organizator volontiranja odgojno – obrazovna ustanova, ustanova socijalne skrbi ili druga pravna osoba koja obavlja odgojno - obrazovnu djelatnost uz suglasnost nadležnog tijela.
- (4) U slučaju volontiranja iz stavka 3. ovog članka zakonska zastupnica i/ili zastupnik maloljetne volonterke i/ili volontera zaključuju ugovor o volontiranju u pisanom obliku ili dostavljaju pisanu suglasnost za volontiranje maloljetne volonterke i/ili volontera organizatoru volontiranja.
- (5) Maloljetnoj volonterki ili volonteru iz stavka 3. ovog članka nije dozvoljeno volontirati u smislu ovog Zakona u razdoblju između 20 sati i 6 sati radnim danom u kojem imaju školske obveze te između 23 sata i 6 sati vikendom ili praznicima.
- (6) Maloljetna volonterka ili volonter može prestati volontirati u bilo kojem trenutku i to bez suglasnosti zakonske zastupnice i/ili zastupnika, organizatora volontiranja i korisnika volontiranja.

Načelo zaštite volontera potpuno ili djelomice lišenih poslovne sposobnosti

Članak 13.

- (1) Osoba koja je potpuno ili djelomice lišena poslovne sposobnosti može volontirati sukladno vlastitim sposobnostima i mogućnostima uz osiguranje stalnog nadzora i kontrole organizatora volontiranja i korisnika volontiranja.
- (2) U slučaju volontiranja iz stavka 1. ovog članka zakonska zastupnica i/ili zastupnik volonterke i/ili volontera zaključuje ugovor o volontiranju u pisanom obliku ili dostavlja pisanu suglasnost za volontiranje organizatoru volontiranja.
- (3) U slučaju volontiranja osobe djelomice lišene poslovne sposobnosti, potrebna je pisana suglasnost volonterkine ili volonterove zakonske zastupnice ili zastupnika u granicama njene/njegove ovlasti.
- (4) Volonterima potpuno ili djelomice lišenim poslovne sposobnosti zabranjeno je:
 - obavljanje dugotrajnog volontiranja,
 - obavljanje volontiranja povezanog s teškim tjelesnim naporom ili rizicima koji ugrožavaju ili bi mogli ugroziti život ili zdravlje volontera ili volonterke.

(5) Volonterka ili volonter potpuno ili djelomice lišeni poslovne sposobnosti mogu prestati volontirati u bilo kojem trenutku i to bez suglasnosti zakonske zastupnice i/ili zastupnika, organizatora volontiranja i korisnice ili korisnika volontiranja.

(6) U slučaju volontiranja iz stavka 1. ovoga članka volonterka ili volonter potpuno ili djelomice lišena/ lišen poslovne sposobnosti ima sva prava iz osnove volontiranja utvrđena ovim Zakonom.

Načelo besplatnosti volontiranja

Članak 14.

(1) Volonterka i/ili volonter ne može volontiranje uvjetovati ispunjenjem neke činidbe (davanja, činjenja, propuštanja ili trpljenja) ili stjecanjem imovine, novčane nagrade ili koristi.

(2) Novčanom nagradom ili imovinskom koristi za volontere ne smatraju se slijedeće novčane naknade troškova volontiranja:

- računom potvrđene novčane naknade isplaćene u svrhu plaćanja radne odjeće, opreme i predmeta za zaštitu potrebnih za volontiranje,
- računom potvrđene novčane naknade isplaćene u svrhu troškova putovanja, smještaja i prehrane koji nastanu u svezi s volontiranjem,
- računom potvrđene novčane naknade isplaćene u svrhu troškova prehrane, zbrinjavanja i obuke životinje u vlasništvu volontera koja sudjeluje u aktivnostima volontiranja,
- novčane naknade isplaćene u svrhu plaćanja medicinskih usluga i cjepiva primljenih u svrhu obavljanja volontiranja,
- novčane naknade isplaćene za troškove edukacije izvan školskog sustava potrebne za volontiranje,
- računom potvrđene novčane naknade isplaćene u svrhu troškova koji nastanu u svezi s izvršavanjem volonterskih usluga i aktivnosti,
- novčane naknade isplaćene u svrhu osiguranja za slučaj smrti, tjelesne ozljede ili profesionalne bolesti tijekom volontiranja kada su volonterka i/ili volonter osigurani životnim ili zdravstvenim osiguranjem i osiguranjem od ozljeda, odnosno isplata na ime osiguranja odgovornosti, u slučaju ako se volontiranjem prouzroči šteta,
- dnevnice za službena putovanja isplaćene volonterima koji volontiraju u inozemstvu, te volonterima koji volontiraju u Republici Hrvatskoj, ako iznos dnevnica isplaćenih volonterima nije veći od iznosa dnevnica propisanih za državne službenike i namještenike,
- novčana sredstva isplaćena u svrhu naknade troškova pribavljanja dokumenata ili plaćanja pristojbi neophodnih za omogućavanje volontiranja.

Načelo dobrovoljnosti i solidarnosti volontiranja

Članak 15.

(1) Volontiranje je dobrovoljno i solidarno obavljanje aktivnosti ili usluga slobodnom voljom volonterke i/ili volontera.

(2) Obavljene aktivnosti ili usluge koje nisu učinjene slobodnom voljom volonterke i/ili volontera ne smatraju se volontiranjem.

Načelo transnacionalnosti volontiranja

Članak 16.

(1) Državljeni Republike Hrvatske koji volontiraju u drugim državama imaju sva prava i obveze predviđene ovim Zakonom i preuzetim međunarodnopravnim obvezama.

(2) Stranci i osobe kojima je priznat status azilanata mogu volontirati u Republici Hrvatskoj sukladno odredbama ovoga Zakona, Zakona o strancima, Zakona o azilu i drugim propisima Republike Hrvatske te preuzetim međunarodnopravnim obvezama.

(3) Stranci mogu volontirati u Republici Hrvatskoj reguliranjem boravka sukladno odredbama Zakona o strancima.

(4) Ugovor o volontiranju kojeg zaključi volonterka strankinja i/ili volonter stranac u pisanom obliku i sukladno ovom Zakonu smatra se dokazom o opravdanosti privremenog boravka.

3. TIJELA NADLEŽNA ZA PRIMJENU ZAKONA

Članak 17.

(1) Tijela nadležna za primjenu ovoga Zakona su središnje tijelo države uprave u čijem je djelokrugu međugeneracijska solidarnost (u daljnjem tekstu Ministarstvo) i Nacionalni odbor za razvoj volonterstva.

(2) Ministarstvo obavlja slijedeće poslove:

- osigurava provedbu ovoga Zakona i drugih propisa koji proistječu iz ovoga Zakona,
- prati stanje u području volonterstva te predlaže poduzimanje odgovarajućih mjera,
- predlaže i donosi sustav pogodnosti i povlastica za volontere,
- prikuplja podatke o broju organizatora volontiranja i broju volontera u Republici Hrvatskoj te o broju državljana Republike Hrvatske koji volontiraju u inozemstvu, na temelju godišnjih izvješća organizatora volontiranja,
- saziva prvu sjednicu Nacionalnog odbora za razvoj volonterstva,
- provodi i druge aktivnosti i mjere u svezi razvoja volonterstva i primjene ovoga Zakona.

Članak 18.

(1) Nacionalni odbor za razvoj volonterstva (u daljnjem tekstu: Odbor) je savjetodavno tijelo Vlade Republike Hrvatske koje provodi mjere i aktivnosti s ciljem promicanja i daljnjeg razvoja volonterstva, a osobito:

- predlaže tijelima uprave mjere za unaprjeđenje položaja volontera u društvu,
- u suradnji s nadležnim tijelima predlaže propise o pogodnostima za volontere,
- daje inicijativu za donošenje ili izmjenu propisa kojima se uređuje volonterstvo,
- donosi Etički kodeks volontera,
- poduzima druge aktivnosti u cilju razvoja volonterstva,
- obavlja i druge aktivnosti utvrđene ovim Zakonom.

(2) U ostvarivanju svojih zadaća Odbor neposredno surađuje s: Uredom Vlade Republike Hrvatske za udruge, Savjetom za razvoj civilnog društva, Nacionalnom zakladom za razvoj civilnog društva i drugim tijelima Vlade Republike Hrvatske, središnjim tijelima državne uprave, tijelima jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave i organizacijama civilnog društva.

(3) Rad Odbora je javan.

(4) Vlada Republike Hrvatske imenuje članice i članove Odbora i to:

- 1 predstavnicu i/ili predstavnika na prijedlog Ministarstva,
- 1 predstavnicu i/ili predstavnika na prijedlog tijela Ureda Vlade Republike Hrvatske za udruge,
- 1 predstavnicu i/ili predstavnika na prijedlog Nacionalne zaklade za razvoj civilnog društva,
- 1 predstavnicu i/ili predstavnika na prijedlog Ministarstva znanosti, obrazovanja i športa,
- 1 predstavnicu i/ili predstavnika na prijedlog Ministarstva zdravstva i socijalne skrbi,
- 7 predstavnika organizacija civilnog društva na prijedlog organizacija civilnog društva koje su organizatori volontiranja,
- 3 nezavisna stručnjaka koji se bave volonterstvom te razvojem civilnog društva i to: 2 na prijedlog organizacija civilnog društva i 1 na prijedlog tijela jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave.

(5) Članice i/ili članovi Odbora imenuju se na rok od dvije godine i mogu biti ponovo imenovani.

(6) Kriterije za izbor nezavisnih stručnjaka i predstavnika organizacija civilnog društva za članove Odbora odredit će posebnom odlukom Vlada Republike Hrvatske.

(7) Odbor donosi Poslovnik o radu i Akcijski plan djelovanja za vrijeme trajanja mandata.

(8) Članovi Odbora biraju predsjednicu ili predsjednika i potpredsjednicu ili potpredsjednika iz svojih redova većinom glasova svih članova Odbora.

(9) Članovi Odbora imaju pravo na naknadu opravdanih troškova nastalih sudjelovanjem u radu Odbora, ali ne primaju naknadu za rad.

4. ETIČKI KODEKS VOLONTERA

Članak 19.

- (1) Odbor organizira postupak donošenja i donosi Etički kodeks volontera (u daljnjem tekstu: Kodeks).
- (2) Postupak donošenja Kodeksa je javan.
- (3) Javnost postupka donošenja Kodeksa ostvaruje se uključivanjem svih zainteresiranih strana, osobito što većeg broja organizatora volontiranja i volontera u postupak donošenja Kodeksa .
- (4) Kodeks propisuje pravila ponašanja volontera, organizatora volontiranja i korisnika volontiranja koja su sukladna načelima volontiranja iz ovoga Zakona.
- (5) Kodeks se objavljuje u „Narodnim novinama“
- (6) Svaki organizator volontiranja može donijeti vlastita etička načela koja proistječu iz njegove djelatnosti, a koja nisu u suprotnosti sa Kodeksom, temeljnim načelima volontiranja iz ovoga Zakona, te domaćim i međunarodnim propisima koji uređuju volontiranje.

5. UGOVOR O VOLONTIRANJU

Članak 20.

- (1) Ugovorom o volontiranju volonterka i/ili volonter i organizator volontiranja ugovaraju međusobna prava i obveze i specifičnosti potrebne za pojedinačnu volontersku aktivnost ili davanje pojedine volonterske usluge.
- (2) Ugovor o volontiranju može uključivati i druge ugovorne strane vezane uz specifičan oblik volontiranja kao što je donator ili organizacija koja upućuje volonterku i/ili volontera u slučaju ako je volonterka i/ili volonter strankinja i/ili stranac.
- (3) Prije zaključivanja ugovora o volontiranju volonterka i/ili volonter su dužni obavijestiti organizatora volontiranja o bolesti, odnosno drugoj okolnosti koja ih onemogućuje ili bitno ometa u obavljanju aktivnosti iz ugovora o volontiranju ili koja ugrožava život i zdravlje osoba s kojima tijekom volontiranja dolazi u dodir.
- (4) Prije zaključivanja ugovora o volontiranju volonterka i/ili volonter su dužni obavijestiti organizatora volontiranja o tome jesu li kažnjavani.

Članak 21.

- (1) Ugovor o volontiranju zaključuje se u usmenom ili pisanom obliku.
- (2) Zaključivanje ugovora o volontiranju u pisanom obliku obvezno je u slučajevima:
 - volontiranja povezanog s rizicima za život i zdravlje volontera,
 - volontiranja stranih državljana u Republici Hrvatskoj,
 - volontiranja državljana Republike Hrvatske u inozemstvu,
 - dugotrajnog volontiranja,
 - kada su organizatori volontiranja tijela iz članka 6. stavka 3. i 4. ovog Zakona,
 - kada volonterka i/ili volonter to zahtjeva,
 - u drugim slučajevima propisanim ovim Zakonom.
- (3) Ugovor o volontiranju mora sadržavati odredbe o:
 - ugovornim stranama te njihovom prebivalištu odnosno sjedištu,
 - mjestu volontiranja i vremenu trajanja volontiranja,
 - volonterskim aktivnostima ili uslugama koje će pružati,
 - specifičnim pravima i obvezama volontera,
 - edukaciji za volontiranje,
 - osobnoj sigurnosti tijekom volontiranja, prilikom dolaska na mjesto i na povratku s mjesta volontiranja, kao i za vrijeme edukacije u skladu s odredbama ovoga Zakona,
 - troškovima vezanim uz volontiranje i načinu naknade istih,
 - načinu osiguravanja ugovorenih prava volontera,
 - obliku prestanka ugovora o volontiranju.
- (4) Ugovor o volontiranju može sadržavati i druge odredbe specifične za pojedini oblik volontiranja u određenom vremenskom razdoblju ili na određenom mjestu.

Članak 22.

(1) Ugovor o volontiranju prestaje:

- danom pravomoćnosti odluke o lišavanju poslovne sposobnosti za volonterku i/ili volontera koji su u cijelosti lišeni poslovne sposobnosti ili ako volontiranje prelazi opseg poslovne sposobnosti kod volontera i/ili volonterke koji su djelomično lišeni poslovne sposobnosti, a zakonska zastupnica ili zastupnik ne da pisanu suglasnost za nastavak volontiranja ili volontiranje premašuje trenutne mogućnosti volonterke ili volontera,
- smrću volonterke i/ili volontera,
- kada organizator volontiranja prestane djelovati bez pravnog sljednika,
- istekom roka na koji je ugovor sklopljen ili ispunjenjem ugovornih uvjeta,
- sporazumnim raskidom,
- iz drugih razloga predviđenih ugovorom o volontiranju,
- u drugim slučajevima predviđenim ovim Zakonom.

(2) Volonterka i/ili volonter uvijek, osim u vrijeme kada bi to izazvalo izravnu i trenutnu štetu organizatoru volontiranja, korisnicima volontiranja ili trećim osobama, može raskinuti ugovor o volontiranju.

(3) Organizator volontiranja može raskinuti ugovor o volontiranju:

- kada prestane potreba za volontiranjem,
- kada nije u mogućnosti osigurati uvjete za daljnje volontiranje,
- kada utvrdi da volonterka i/ili volonter ne ispunjavaju ugovorene obveze,
- u slučajevima kršenja etičkih normi donesenih za pojedine oblike volontiranja,
- u slučajevima predviđenim Kodeksom.

6. PRAVA I OBVEZE VOLONTERA I ORGANIZATORA VOLONTIRANJA

Članak 23.

(1) Volonterka i/ili volonter imaju pravo na:

- potvrdu o volontiranju,
- upoznavanje s Kodeksom i etičkim normama bitnim za pojedini oblik volontiranja,
- prikladnu edukaciju s ciljem poboljšanja kvalitete obavljenih aktivnosti i pruženih usluga, a osobito ako narav volonterskih aktivnosti i usluga koje se pružaju to zahtijeva,
- stručnu pomoć i podršku tijekom volontiranja,
- upoznavanje s uvjetima volontiranja, aktivnostima koje će obavljati, uslugama koje će pružati i pravima koja mu pripadaju temeljem ovog Zakona i drugih propisa kao i općih akata organizatora, a upoznavanje mora biti u pisanom obliku u slučaju sklapanja ugovora u usmenom obliku,
- naknadu ugovorenih troškova nastalih u vezi s volontiranjem,
- primjerene i sigurne uvjete rada u skladu s naravi volonterskih aktivnosti koje obavlja,
- zaštitnu opremu u skladu s naravi volonterskih aktivnosti koje obavlja i usluga koje pruža,
- upoznavanje s opasnostima vezanim uz specifični oblik volontiranja kojeg obavlja,
- dnevni odmor,
- zaštitu privatnosti i osobnih podataka,
- sudjelovanje u odlučivanju o pitanjima u svezi s volontiranjem prema mogućnostima organizatora volontiranja i obliku volontiranja.

(2) Opravdana odsutnost s volontiranja ne može biti razlog za gubitak bilo kojeg prava volontera i/ili volonterke.

(3) Volonterka i/ili volonter maloljetna osoba i volonterka i/ili volonter potpuno ili djelomice lišeni poslovne sposobnosti tijekom volontiranja ima pravo na dodatnu zaštitu sukladno ovom Zakonu i drugim propisima.

(4) Specifična prava volontera s obzirom na svaki pojedini oblik volontiranja utvrđuju se ugovorom o volontiranju.

Članak 24.

(1) Volonterka i/ili volonter su obvezni:

- volontirati u skladu sa stručnim i etičkim propisima, te po primljenim uputama organizatora volontiranja,

- čuvati službenu tajnu i povjerljive podatke o organizatoru ili korisniku volontiranja,
 - odbiti volontiranje koje je suprotno propisima.
- (2) Volonterka i/ili volonter su obvezni izvršavati upute organizatora volontiranja, osim uputa u svezi volontiranja koje su:
- opasne po život i zdravlje volonterke i/ili volontera ili drugih osoba,
 - volonterki i/ili volonteru moralno neprihvatljive,
 - u suprotnosti sa ugovorom o volontiranju.
- (3) Ako izvršavanje upute može uzrokovati štetu volonterki i/ili volonteru, korisnicima volontiranja ili trećim osobama, volonterka i/ili volonter su dužni na to upozoriti organizatora volontiranja. Volonterka i/ili volonter ne odgovaraju za prouzrokovanu štetu, ako su prethodno upozorili organizatora volontiranja na moguću opasnost.

Članak 25.

- (1) Organizator volontiranja je obvezan:
- osigurati uvjete za poštivanje prava volontera,
 - izdati volonterki i/ili volonteru potvrdu o volontiranju te u istu upisati podatke propisane ovim Zakonom;
 - osigurati materijale i sredstva za obavljanje volonterskih aktivnosti,
 - osigurati isplatu ugovorenih troškova volonterki i/ili volonteru,
 - osigurati volonterki i/ili volonteru tajnost osobnih podataka i zaštitu privatnosti,
 - osigurati druge uvjete i izvršavati obveze propisane ovim Zakonom.
- (2) Primici u ime naknade ugovorenih troškova isplaćenih volonterima ne smatraju se plaćom i ne podliježu poreznim propisima.
- (3) Organizator volontiranja je obvezan volonterki i/ili volonteru osigurati pravo na osiguranje koje je jednako zdravstvenom osiguranju od profesionalne bolesti i posljedica nesreće na poslu u slučaju:
- volontiranja u uvjetima opasnim za život i zdravlje volonterke i/ili volontera;
 - kada je tako ugovoreno.

Članak 26.

- (1) Organizator volontiranja je dužan dostaviti godišnje izvješće Ministarstvu.
- (2) Sadržaj godišnjeg izvješća iz stavka 1. ovoga članka, rokove za dostavljanje izvješća i druge podatke bitne za godišnje izvješće, propisat će pravilnikom ministrica ili ministar.

Članak 27.

- (1) Potvrda o volontiranju sadrži: osobne podatke o volonterki i/ili volonteru, podatke o vremenu volontiranja, edukaciji, kratak opis volonterskih aktivnosti, te ostale specifičnosti pojedinog oblika volontiranja.
- (2) Potvrda o volontiranju osim podataka iz stavka 1. ovog članka sadrži i potpis volonterke i/ili volontera, potpis osobe ovlaštene za zastupanje organizatora volontiranja te pečat organizatora volontiranja kojima se jamči točnost navedenih podataka.
- (3) Potvrda o volontiranju koja sadrži podatke i elemente iz stavka 1. i 2. ovoga članka je dokaz ugovornog odnosa, bez obzira na oblik u kojem je ugovor o volontiranju sklopljen.
- (4) Organizator volontiranja može izdavati iskaznice, knjižice i druge dokumente u svrhu dokazivanja volonterskog statusa, a isti se mogu smatrati potvrdom o volontiranju ako sadrže podatke i elemente navedene u stavcima 1. i 2. ovoga članka.
- (5) Državljanima Republike Hrvatske koji volontiraju u inozemstvu organizatori volontiranja sa sjedištem u Republici Hrvatskoj dužni su izdati potvrdu o volontiranju.

Članak 28.

- (1) Volonteri koji za vrijeme volontiranja namjerno ili zbog krajnje nepažnje uzrokuju štetu korisnicima volontiranja, organizatoru volontiranja ili trećim osobama dužni su štetu naknaditi sukladno općim propisima obveznog prava.
- (2) Organizator volontiranja odgovara po načelu objektivne odgovornosti za štetu koju volonterka i/ili volonter prouzroče korisnicima volontiranja i/ili trećim osobama za vrijeme volontiranja, osim ako dokaže da su postojali razlozi koji isključuju njegovu odgovornost.

(3) Organizator volontiranja koji je nadoknadio štetu korisniku i/ili korisnici volontiranja ili trećoj osobi ima pravo regresno se naplatiti od volonterke i/ili volontera, ako su volonterka i/ili volonter štetu prouzročili namjerno ili iz krajnje nepažnje.

7. NADZOR

Članak 29.

(1) Upravni nadzor nad primjenom ovoga Zakona i propisa donesenih na temelju ovoga Zakona obavlja Ministarstvo.

(2) Inspeksijski nadzor nad provedbom ovoga Zakona i propisa donesenih na temelju ovoga Zakona, te pojedinačnim aktima, uvjetima i načinom rada nadziranih pravnih i fizičkih osoba provode inspekcije središnjih tijela državne uprave, svaka u okviru svoje nadležnosti, sukladno posebnim propisima.

8. KAZNENE ODREDBE

Članak 30.

(1) Prekršajnom kaznom od 5.000,00 kuna do 25.000,00 kuna kaznit će se za prekršaj organizator volontiranja koji:

- ne izvrši obveze iz ugovora o volontiranju ili ne sklopi ugovor o volontiranju na način predviđen ovim Zakonom,
- ne izvrši obveze iz članka 25. ovog Zakona,
- ne izvrši obveze iz članka 26. ovog Zakona ni nakon pisanog zahtjeva Ministarstva,
- odbije upisati podatke koje je obavezan upisati u potvrdu o volontiranju iz članka 27. ovog Zakona,
- u potvrdu o volontiranju upiše neistinite podatke.

(2) Za prekršaj iz stavka 1. ovog članka kaznom od 1.000,00 kuna do 5.000,00 kuna kaznit će se i odgovorna osoba organizatora volontiranja.

(3) Ako su prekršaji iz stavka 1. i 2. ovog članka učinjeni prema maloljetnicima ili osobama potpuno ili djelomice lišenim poslovne sposobnosti iznos novčane kazne se uvećava dvostruko.

(4) Prekršajnom kaznom od 20.000,00 kuna do 200.000,00 kuna te oduzimanjem ostvarenog profita kaznit će se organizator volontiranja koji postupa protivno članku 10. ovog Zakona.

(5) Prekršajnom kaznom od 50.000,00 kuna do 250.000,00 kuna kaznit će se organizator volontiranja koji postupa protivno člancima 11., 12. i 13. ovog Zakona.

9. ZAVRŠNE ODREDBE

Članak 31.

Na oblike volontiranja koji nisu uređeni ovim Zakonom kao i na odnose iz ugovora o volontiranju koji nisu uređeni ovim Zakonom supsidijarno se primjenjuju opći propisi obveznog prava.

Članak 32.

(1) Članovi Odbora imenuju se u roku od tri mjeseca od dana stupanja na snagu ovoga Zakona.

(2) Ministarstvo saziva Odbor na prvu sjednicu u roku od tri mjeseca od dana imenovanja članova Odbora.

(3) Odluka iz stavka 6. članka 18. ovog Zakona donosi se u roku od dva mjeseca od dana stupanja na snagu ovog Zakona.

(4) Odbor na prvoj sjednici donosi Poslovnik o radu.

(5) Pravilnik iz članka 26. ovog Zakona donosi se u roku od tri mjeseca od dana stupanja na snagu ovoga Zakona.

Članak 33.

Ovaj Zakon stupa na snagu osmog dana od dana objave u «Narodnim novinama».

O B R A Z L O Ž E N J E

1. OPĆE ODREDBE

Članak 1.

Članak 1. ovog Zakona regulira osnovna pitanja koja se uređuju ovim Zakonom, a to su: osnovni pojmovi vezani uz volontiranje, temeljna načela volontiranja, uvjeti volontiranja, prava i dužnosti volontera te organizatora volontiranja, uvjeti sklapanja ugovora o volontiranju, donošenje Etičkog kodeksa volontera, izdavanje potvrde o volontiranju te nadzor nad izvršenjem ovog Zakona.

Članak 2.

U članku 2. ovog Zakona navodi se da je volontiranje od interesa za Republiku Hrvatsku te se navode pozitivni učinci volontiranja.

Članak 3.

Člankom 3. ovog Zakona se definira volontiranje i dugotrajno volontiranje.

Članak 4.

Člankom 4. stavkom 1. i 2. ovog Zakona se propisuje koje aktivnosti se ne smatraju volontiranjem u smislu ovog Zakona.

Stavkom 3. ovog članka se propisuje da se ovaj Zakon ne primjenjuje na obavljanje usluga ili aktivnosti koje nisu organizirane naravi i koje se ne temelje na ugovoru o volontiranju sklopljenom na način predviđen ovim Zakonom.

Stavkom 4. ovog članka se navodi da se ovaj Zakon ne primjenjuje na dobrovoljne vatrogasce, dobrovoljne davatelje krvi, ročnike na civilnom služenju vojnog roka te ostale dužnosti ili druge oblike dobrovoljnih aktivnosti koje su regulirane posebnim propisima.

Članak 5.

Člankom 5. definiraju se volonteri i maloljetni volonteri.

Članak 6.

Člankom 6. ovog Zakona se definira organizator volontiranja te se propisuje da to mogu biti: udruge, zaklade, fundacije, vjerske zajednice, javne ustanove, turističke zajednice i druge neprofitne pravne osobe te državna tijela, tijela jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave.

Članak 7.

Člankom 7. ovog Zakona se definira korisnicu i/ili korisnika volontiranja kao fizičku ili pravnu osobu koja prima usluge volontera.

2. TEMELJNA NAČELA VOLONTIRANJA

Načelo zabrane diskriminacije volontera i korisnika volontiranja

Članak 8.

Člankom 8. ovog Zakona se propisuje zabrana diskriminacije. Člankom 8. stavkom 1. ovog Zakona se propisuje zabrana diskriminacije volontera ukoliko drugačije ne proizlazi iz prirode volonterske aktivnosti, mogućnosti same volonterke ili volontera ili ukoliko nije drugačije uređeno ovim Zakonom. U stavku 2. ovog članka se propisuje da su organizator volontiranja i volonteri dužni postupati prema fizičkim osobama korisnicima volontiranja po načelu jednakih mogućnosti.

Načelo zaštite korisnika volontiranja

Članak 9.

Člankom 9. ovog Zakona se pruža zaštita pojedinim skupinama korisnika volontiranja i to: djeci, osobama s invaliditetom, osobama potpuno ili djelomice lišenim poslovne sposobnosti te starim i nemoćnim osobama, na način da osobama pravomoćno osuđenim za kazneno djelo protiv života i tijela, protiv slobode i prava čovjeka i građanina, protiv spolne slobode i spolnog ćudoređa te protiv braka, obitelji i mladeži nije dozvoljeno volontiranje s tim skupinama.

Načelo zabrane iskorištavanja volontera

Članak 10.

Člankom 10. stavkom 1. ovog Zakona se propisuje načelo zabrane iskorištavanja volontera i to tako da se propisuje da volontiranje ne smije zamijeniti rad koji obavljaju radnici zaposleni u skladu sa Zakonom o radu kao ni poslove koje obavljaju izvršitelji poslova temeljem ugovora o djelu. U stavku 2. ovog članka se propisuje da se volonteri ne smiju iskorištavati u svrhu stjecanja ili povećanja profita. Ovim načelom se štite prava volontera, ali i prava radnika.

Načelo zaštite maloljetnih volontera

Članak 11.

Člankom 11. se dodatno štite maloljetni volonteri. Stavkom 1. ovog članka se propisuje da maloljetni volonteri smiju volontirati isključivo na aktivnostima primjerenim njihovoj dobi, fizičkom, psihičkom i moralnom stupnju razvoja i vještinama koje ne predstavljaju rizik za njihovo zdravlje, razvoj i uspjeh u izvršavanju školskih obveza.

Stavkom 2. ovog članka se propisuje da se volontiranje maloljetnih volontera mora obavljati uz obvezni nadzor i podršku organizatora volontiranja, korisnika volontiranja, zakonskih zastupnika maloljetnih volontera i drugih odraslih osoba.

Stavkom 3. ovog članka se propisuje da organizator volontiranja mora osobitu pažnju posvetiti zaštiti dobrobiti, zdravlja i ćudoređa maloljetnih volontera.

Stavkom 4. ovog članka se propisuje kako maloljetnim volonterima nije dozvoljeno: volontiranje izvan granica Republike Hrvatske bez pratnje zakonske zastupnice ili zakonskog zastupnika, dugotrajno volontiranje i volontiranje povezano s teškim tjelesnim naporom ili rizicima koji ugrožavaju ili bi mogli ugroziti njihov život, zdravlje, ćudoređe, razvoj ili izvršavanje školskih obveza. Odredbama iz stavaka 1. do 4. ovog članka se dodatno štite maloljetni volonteri od moguće zlouporabe ili uključivanja u aktivnosti koje su štetne za njihovu dobrobit.

Stavkom 5. ovog članka se propisuje da maloljetna volonterka ili volonter ima sva prava iz osnove volontiranja određena ovim Zakonom.

Članak 12.

Ovim člankom se propisuje dobna granica za volontiranje. Stavkom 1. ovog članak se propisuje da volontirati, u smislu ovog Zakona, ne može osoba mlađa od 15 godina života.

Stavkom 2. ovog članka se propisuje da maloljetna osoba s navršениh 15 godina života i starija može sklopiti ugovor o volontiranju i volontirati, ali samo uz pisanu suglasnost zakonske zastupnice ili zastupnika.

Stavkom 3. ovog članka se propisuje iznimka od postavljene dobne granice i to tako da je propisano da iznimno, volontirati može i maloljetna osoba mlađa od 15 godina života, ali samo u svrhu odgoja i obrazovanja u oblicima volontiranja koji doprinose njenom razvoju i socijalizaciji, uz uvjet da je organizator volontiranja odgojno – obrazovna ustanova, ustanova socijalne skrbi ili druga pravna osoba koja obavlja odgojno - obrazovnu djelatnost uz suglasnost nadležnog tijela.

Stavkom 4. ovog članka se propisuje da ugovor o volontiranju s organizatorom volontiranja u slučaju volontiranja iz stavka 3. ovog članka zaključuje zakonska zastupnica i/ili zastupnik maloljetne volonterke i/ili volontera. Ugovor mora biti zaključen u pisanom obliku ili zakonska zastupnica ili zastupnik moraju dostaviti pisanu suglasnost za volontiranje maloljetne volonterke i/ili volontera organizatoru volontiranja.

Stavkom 5. ovog članka se propisuje da maloljetnim volonterima iz stavka 3. ovog članka nije dozvoljeno volontiranje u smislu ovog Zakona u razdoblju između 20 sati i 6 sati radnim danom u kojem imaju školske obveze te između 23 sata i 6 sati vikendom ili praznicima kako volontiranje ne bi ometalo izvršavanje njihovih školskih obveza.

Stavkom 6. ovog članka se propisuje da maloljetna volonterka ili volonter može prestati volontirati u bilo kojem trenutku i to bez suglasnosti zakonske zastupnice i/ili zastupnika, organizatora volontiranja i korisnika volontiranja.

Načelo zaštite volontera potpuno ili djelomice lišenih poslovne sposobnosti

Članak 13.

Člankom 13. ovog Zakona se propisuju dodatni uvjeti i zaštita osoba koje volontiraju, a lišene su poslovne sposobnosti, kao i zaštita njihovih korisnika. Stavkom 1. ovog članka se propisuje da osoba koja je potpuno ili djelomice lišena poslovne sposobnosti može volontirati sukladno vlastitim sposobnostima i mogućnostima uz osiguranje stalnog nadzora i kontrole organizatora volontiranja i korisnika volontiranja. Ostali uvjeti vezani uz volontiranje osoba potpuno ili djelomice lišenih poslovne sposobnosti se propisuju stavcima od 2. do 6.

Načelo besplatnosti volontiranja

Članak 14.

Člankom 14. ovog Zakona se propisuje načelo besplatnosti volontiranja i to na način da se stavkom 1. ovog članka propisuje da volonteri ne mogu uvjetovati volontiranje ispunjenjem neke činidbe (davanja, činjenja, propuštanja ili trpljenja) ili stjecanjem imovine, novčane nagrade ili koristi. Međutim, nužno je odrediti troškove koji mogu proizaći iz samog volontiranja i čiju naknadu volonteri imaju pravo potraživati. Stoga je stavkom 2. članka 14. određeno koji se oblici novčane naknade troškova ne smatraju novčanom nagradom ili imovinskom koristi za volontere.

Načelo dobrovoljnosti i solidarnosti volontiranja

Članak 15.

Člankom 15. stavkom 1. ovog Zakona se propisuje da je volontiranje dobrovoljno i solidarno obavljanje aktivnosti ili usluga slobodnom voljom volonterke i/ili volontera te se u stavku 2. ovog članka propisuje da se obavljene aktivnosti ili usluge koje nisu učinjene slobodnom voljom ne smatraju volontiranjem.

Načelo transnacionalnosti volontiranja

Članak 16.

Člankom 16. stavkom 1. ovog Zakona se propisuje da državljanke i/ili državljani Republike Hrvatske koji volontiraju u stranim državama imaju sva prava i obveze predviđene ovim Zakonom i preuzetim međunarodnopravnim obvezama. U stavku 2. istog članka se navodi da stranci i azilanti mogu volontirati u Republici Hrvatskoj sukladno odredbama ovoga Zakona, Zakona o strancima, Zakona o azilu i drugim zakonskim propisima Republike Hrvatske te preuzetim međunarodnopravnim obvezama.

Stavkom 3. ovog članka se propisuje da su stranci koji žele volontirati u Republici Hrvatskoj dužni regulirati boravak sukladno odredbama Zakona o strancima. Stavkom 4. ovog članka se propisuje da se ugovor o volontiranju zaključen u pisanom obliku i na način predviđen ovim Zakonom kojeg zaključuje volonter stranci smatra dokazom o opravdanosti privremenog boravka koji je potrebno pribaviti sukladno članku 38. Zakona o strancima. Ovim odredbama se osigurava zaštita prava na volontiranje stranim državljanima na području Republike Hrvatske, uz poštivanje odredbi drugih zakona kojima se propisuje boravak stranaca u Republici Hrvatskoj (npr. Zakona o strancima i Zakona o azilu).

3. TIJELA NADLEŽNA ZA PRIMJENU ZAKONA

Članak 17.

Člankom 17. stavkom 1. ovog Zakona se propisuje da su Središnje tijelo države uprave u čijem je djelokrugu međugeneracijska solidarnost (u daljnjem tekstu Ministarstvo) i Nacionalni odbor za razvoj volonterstva tijela nadležna za primjenu ovoga Zakona.

U stavku 2. ovog članka se propisuju poslovi Ministarstva koji proizlaze iz ovog Zakona.

Članak 18.

Člankom 18. stavkom 1. ovog Zakona se propisuje da je Nacionalni odbor za razvoj volonterstva (u daljnjem tekstu: Odbor) savjetodavno tijelo Vlade Republike Hrvatske koje provodi mjere i aktivnosti s ciljem promicanja i daljnjeg razvoja volonterstva te se određuje koje su to mjere i aktivnosti.

U stavku 2. ovog članka se propisuje da u ostvarivanju svojih zadaća Odbor neposredno surađuje s: Uredom Vlade Republike Hrvatske za udruge, Savjetom za razvoj civilnog društva, Nacionalnom zakladom za razvoj civilnog društva i drugim tijelima Vlade Republike Hrvatske, središnjim tijelima državne uprave, tijelima jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave i organizacijama civilnog društva.

U stavku 3. ovog članka se propisuje da je rad Odbora iz stavka 1. ovog članka javan, a u člancima od 4. do 6. se propisuje tko imenuje članove Odbora i tko donosi kriterije za njihovo imenovanje, tko su članovi Odbora te na koliko se članovi Odbora imenuju.

U stavku 7. ovog članka se propisuje da Odbor donosi Poslovnik o radu i Akcijski plan djelovanja za vrijeme trajanja mandata, a u stavku 8. ovog članka se propisuje da članovi Odbora biraju predsjednika i potpredsjednika iz svojih redova većinom glasova svih članova Odbora. U stavku 9. ovog članka se propisuje da članovi Odbora imaju pravo na naknadu opravdanih troškova, ali ne i na naknadu na rad.

4. ETIČKI KODEKS VOLONTERA

Članak 19.

Člankom 19. stavkom 1. ovog Zakona se propisuje da Odbor organizira postupak donošenja i donosi Etički kodeks volontera (u daljnjem tekstu: Kodeks). U stavku 2. ovog članka se propisuje da je postupak donošenja Kodeksa javan.

U stavku 3. ovog članka se propisuje da se javnost postupka donošenja Kodeksa ostvaruje uključivanjem svih zainteresiranih strana, osobito što većeg broja organizatora volontiranja i volontera u postupak donošenja Kodeksa .

U stavku 4. ovog članka se uređuje da se Kodeksom propisuju pravila ponašanja volontera, organizatora volontiranja i korisnika volontiranja koja su sukladna načelima volontiranja iz ovoga Zakona.

U stavku 5. ovog članka se propisuje da se Kodeks objavljuje u „Narodnim novinama“

U stavku 6. ovog članka se propisuje da svaki organizator volontiranja može donijeti vlastita etička načela koja proistječu iz njegove djelatnosti, a koja nisu u suprotnosti sa Kodeksom, temeljnim načelima volontiranja iz ovoga Zakona, te domaćim i međunarodnim propisima koji promiču volontiranje.

5. UGOVOR O VOLONTIRANJU

Članak 20.

Člankom 20. stavkom 1. ovog Zakona se propisuje da ugovorom o volontiranju volonter i organizator volontiranja ugovaraju međusobna prava i obveze i specifičnosti potrebne za pojedinačnu volontersku aktivnost ili davanje pojedine volonterske usluge.

U stavku 2. ovog članka se propisuje da ugovor o volontiranju može uključivati i druge strane vezane uz specifičan oblik volontiranja kao što je donator ili organizacija koja upućuje volontera u slučaju ako je volonter strani državljanin.

U stavku 3. ovog članka se propisuje da je volonter prije zaključivanja ugovora o volontiranju dužan obavijestiti organizatora volontiranja o bolesti, odnosno drugoj okolnosti koja ga onemogućuje ili bitno ometa u obavljanju aktivnosti iz ugovora o volontiranju ili koja ugrožava život i zdravlje osoba s kojima tijekom volontiranja dolazi u dodir. U stavku 4. ovog članka određuje se da su volonteri dužni obavijestiti organizatora volontiranja o tome jesu li kažnjavani.

Članak 21.

Člankom 21. stavkom 1. ovog Zakona se propisuje da se ugovor o volontiranju može zaključiti u usmenom ili pisanom obliku.

U stavku 2. ovog članka se propisuje u kojim slučajevima je obvezno zaključivanje ugovora o volontiranju u pisanom obliku.

U stavku 3. ovog članka se propisuje koje odredbe mora sadržavati ugovor o volontiranju.

U stavku 4. ovog članka se propisuje da ugovor o volontiranju može sadržavati i druge odredbe specifične za pojedini oblik volontiranja u određenom vremenskom razdoblju ili na određenom mjestu.

Članak 22.

Člankom 22. stavkom 1. ovog Zakona se propisuje u kojim slučajevima prestaje volonterski ugovor.

U stavku 2. ovog članka se propisuje da volonter može raskinuti ugovor o volontiranju uvijek, osim u vrijeme kada bi to izazvalo izravnu i trenutnu štetu organizatoru volontiranja, korisniku volontiranja ili trećoj osobi.

U stavku 3. ovog članka se propisuje u kojim slučajevima organizator volontiranja može raskinuti ugovor o volontiranju.

6. PRAVA I OBVEZE VOLONTERA I ORGANIZATORA VOLONTIRANJA

Članak 23.

Člankom 23. stavkom 1. ovog Zakona se propisuju prava volontera.

U stavku 2. ovog članka se propisuje da opravdana odsutnost s volontiranja ne može biti razlog za gubitak bilo kojeg prava volontera.

U stavku 3. ovog članka se propisuje da volonter maloljetnik i volonter koji je potpuno ili djelomično lišen poslovne sposobnost tijekom volontiranja ima pravo na dodatnu zaštitu sukladno ovom Zakonu i drugim propisima.

U stavku 4. ovog članka se propisuje da se specifična prava volontera s obzirom na svaki pojedini oblik volontiranja utvrđuju ugovorom o volontiranju.

Članak 24.

Člankom 24. stavkom 1. ovog Zakona se propisuju obveze volontera.

Stavak 2. ovog članka propisuje da je volonter obavezan izvršavati upute organizatora volontiranja osim u slučajevima koji se u nastavku navode, a kojima se opisuju uvjeti u kojima volonter može odbiti volontiranje. U stavku 2. ovog članka se propisuje u kojim slučajevima volonter može odbiti volontirati. U stavku 3. ovog članka se propisuje da je u slučajevima kada izvršavanje upute može uzrokovati štetu volonteru, korisniku volontiranja i/ili trećoj osobi, volonter dužan na to upozoriti organizatora volontiranja. Volonter ne odgovara za prouzrokovanu štetu, ako je prethodno upozorio organizatora volontiranja na moguću opasnost.

Članak 25.

U članku 25. stavku 1. ovog Zakona se propisuju obveze organizatora volontiranja.

U stavku 2. ovog članka se propisuje da se primici u ime naknade ugovorenih troškova isplaćenih volonteru ne smatraju plaćom i ne podliježu poreznim propisima.

U stavku 3. ovog članka se propisuje da je organizator volontiranja obvezan volonteru osigurati osiguranje koje je jednako zdravstvenom osiguranju od profesionalne bolesti i posljedica nesreće na poslu u slučaju volontiranja u uvjetima opasnim za život i zdravlje volontera te kada je tako ugovoreno.

Članak 26.

Člankom 26. stavkom 1. ovog Zakona se propisuje da je organizator volontiranja dužan dostaviti godišnje izvješće Ministarstvu.

U stavku 2. ovog članka se propisuje da će sadržaj godišnjeg izvješća iz stavka 1. ovoga članka, rokove za dostavljanje izvješća i druge podatke bitne za godišnje izvješće, propisati Ministar nadležan za međugeneracijsku solidarnost Pravilnikom.

Članak 27.

Člankom 27. stavkom 1. i 2. se propisuje koje podatke i elemente mora sadržavati potvrda o volontiranju. Stavkom 3. ovog članka se propisuje da je potvrda o volontiranju koja sadrži podatke i elemente iz stavka 1. i 2. ovoga članka dokaz ugovornog odnosa, bez obzira na oblik u kojem je ugovor o volontiranju sklopljen.

Stavkom 4. ovog članka se propisuje da organizator volontiranja može izdavati iskaznice u svrhu dokazivanja volonterskog statusa, a iste se mogu smatrati potvrdom o volontiranju ako sadrže podatke i elemente navedene u stavcima 1. i 2. ovoga članka. Ovom odredbom je ostavljena mogućnost da u volonterskoj praksi postoje različiti oblici volonterskih potvrda kao što su knjižice, indeksi i iskaznice koje se trenutno upotrebljavaju i koje su odraz raznolikosti volonterskih organizacija i specifičnosti vezanih uz pojedine oblike volontiranja.

Stavkom 5. ovog članka se propisuje da je organizator volontiranja sa sjedištem u Republici Hrvatskoj dužan državljanima Republike Hrvatske koji volontiraju u inozemstvu izdati potvrdu o volontiranju.

Članak 28.

Odgovornost organizatora volontiranja za organizirane aktivnosti, kao i odgovornost volontera za obavljene aktivnosti ili pružene usluge su temelj volontiranja kao aktivnosti od općeg dobra. Člankom 28. stavkom 1. ovog Zakona se propisuje da je volonter, koji za vrijeme volontiranja namjerno ili zbog krajnje nepažnje uzrokuje štetu korisniku volontiranja, organizatoru volontiranja, i/ili trećoj osobi dužan štetu naknaditi sukladno općim propisima obveznog prava.

Stavkom 2. ovog članka se propisuje da organizator volontiranja odgovara po načelu objektivne odgovornosti za štetu koju volonter prouzroči korisniku volontiranja i/ili trećoj osobi za vrijeme volontiranja, osim ako dokaže da su postojali razlozi koji isključuju njegovu odgovornost.

Stavkom 3. ovog članka se propisuje da se organizator volontiranja koji je nadoknadio štetu korisniku volontiranja i/ili trećoj osobi ima pravo regresno naplatiti od volontera, ako je volonter štetu prouzročio namjerno ili iz krajnje nepažnje.

7. NADZOR

Članak 29.

Člankom 29. stavkom 1. ovog Zakona se propisuje da upravni nadzor nad primjenom ovoga Zakona i propisa donesenih na temelju ovoga Zakona obavlja Ministarstvo.

Stavkom 2. ovog članka se propisuje da inspekcijski nadzor nad provedbom ovoga Zakona i propisa donesenih na temelju ovoga Zakona, te pojedinačnim aktima, uvjetima i načinom rada nadziranih pravnih i fizičkih osoba provode inspekcije središnjih tijela državne uprave, svaka u okviru svoje nadležnosti, sukladno posebnim propisima.

8. KAZNE NE ODREDBE

Članak 30.

Člankom 30. stavkom 1. ovog Zakona se propisuje da će se prekršajnom kaznom od 5.000,00 do 25.000,00 kuna kazniti organizator volontiranja koji:

- ne izvrši obveze iz ugovora o volontiranju ili ne sklopi ugovor o volontiranju na način predviđen ovim Zakonom,
- ne izvrši obveze iz članka 25. ovog Zakona,
- ne izvrši obveze iz članka 26. ovog Zakona ni nakon pisanog zahtjeva Ministarstva,
- odbije upisati podatke koje je obavezan upisati u potvrdu o volontiranju iz članka 27. ovog Zakona,
- u potvrdu o volontiranju upiše neistinite podatke.

Stavkom 2. ovog članka se propisuje da će se za prekršaj iz stavka 1. ovog članka kaznom od 1.000,00 do 5.000,00 kuna kazniti i odgovorna osoba organizatora volontiranja.

Stavkom 3. ovog članka se propisuje da se za prekršaje iz stavka 1. i 2. ovog članka koji su učinjeni prema maloljetnicima i osobama koje su lišene poslovne sposobnosti iznos novčane kazne uvećava dvostruko.

Stavkom 4. ovog Zakona se propisuje da će se prekršajnom kaznom od 20.000,00 kuna do 200.000,00 kuna te oduzimanjem ostvarenog profita kazniti organizator volontiranja koji postupi protivno članku 10. ovog Zakona.

Stavkom 5. ovog Zakona se propisuje da će se prekršajnom kaznom od 50.000,00 kuna do 250.000,00 kuna kazniti organizator volontiranja koji postupi protivno člancima 11., 12. i 13. ovog Zakona. Prekršitelji i/ili prekršiteljice stavka 4. i 5. ovog članka su i dodatno odgovorni sukladno drugim propisima Republike Hrvatske i preuzetim međunarodno pravnim obvezama.

9. ZAVRŠNE ODREDBE

Članak 31.

Člankom 31. ovog Zakona se propisuje da se na oblike volontiranja koji nisu uređeni ovim Zakonom kao i na odnose iz ugovora o volontiranju koji nisu uređeni ovim Zakonom supsidijarno primjenjuju opći propisi obveznog prava.

Članak 32.

Člankom 32. se propisuju rokovi za izvršavanje pojedinih obveza iz ovog Zakona. Člankom 32. stavkom 1. ovog Zakona se propisuje da će članovi Odbora iz članka 18. ovog Zakona biti imenovani u roku od tri mjeseca od dana stupanja na snagu ovoga Zakona.

Stavkom 2. ovog članka se propisuje da će Ministarstvo sazvati Odbor na prvu sjednicu u roku od mjesec dana od dana imenovanja članova Odbora.

Stavkom 3. ovog članka se propisuje da će Odluka iz stavka 6. članka 18. ovog Zakona biti donesena u roku od tri mjeseca od dana stupanja na snagu ovoga Zakona.

Stavkom 4. ovog članka se propisuje da Odbor na prvoj sjednici donosi Poslovnik o radu.

Stavkom 5. ovog članka se propisuje da je rok za donošenje Pravilnika iz članka 26. ovog Zakona tri mjeseca.

Članak 33.

Člankom 33. se propisuje da ovaj Zakon stupa na snagu osmoga dana od dana objave u «Narodnim novinama».